

Ældste Kevin R. Duncan
De Halvfjerds

Vores overlevelse står på spil

Må vi være vise og have tillid til og følge de levende profeters og apostles råd.

Vinteren i 1848 var svær og udfordrende for pionererne i Salt Lake dalen. I løbet af sommeren 1847 havde Brigham Young erklæret, at de hellige endelig havde nået deres bestemmelsessted. »Dette er det rette sted,«¹ sagde præsident Brigham Young, der i et syn havde set, hvor de hellige skulle slå sig ned. Kirkens tidlige medlemmer havde lidt voldsom modgang, idet evangeliets gengivelse foldede sig ud. De var blevet drevet fra deres hjem, var blevet plaget og forfulgt. De havde lidt umådeligt, da de krydsede sletterne. Men nu var de endelig på »det rette sted.«

Men vinteren 1848 havde været meget hård. Vinteren havde været så kold, at nogle mennesker havde fået slemme forfrysninger på deres fødder. En urolig stemning begyndte at sænke sig over de hellige. Nogle af Kirkens medlemmer erklærede, at de ikke ville bygge deres huse i dalen. De ville blive i deres vogne, for de var sikre på, at Kirkens ledere ville føre dem videre til et bedre sted. De havde medbragt frø og frugtbuske, men de turde ikke lade dem gå til spilde ved at så og plante dem i ørkenens ufrugtbare ødemark. Jim Bridger, en

af tidens kendte opdagelsesrejsende, sagde til Brigham Young, at han ville betale et tusind dollars for den første skæppe korn, der blev dyrket i Salt Lake-dalen, fordi, som han sagde, det kunne ikke lade sig gøre.²

For at komplicere tingene yderligere, var der lige blevet fundet guld i Californien. Nogle af Kirkens medlemmer forestillede sig, at livet ville blive enklere og rigere, hvis de tog videre til Californien og søgte efter rigdomme og et bedre klima.

Med denne sky af utilfredshed talte Brigham Young til Kirkens

medlemmer. Han forklarede:

»[Denne dal] er stedet, som Gud har udpeget for sit folk.

Vi er blevet sparket fra panden til ilden og fra ilden ud midt på gulvet, her er vi, og her bliver vi. Gud har vist mig, at dette er stedet, hvor hans folk skal slå sig ned, og her vil de have fremgang; han vil mildne elementerne til gavn for de hellige; han vil tilbagekalde frosten og jordens ufrugtbarhed og landet vil blive udbytterigt. Brødre, gå nu ud og så jeres frø.«

Foruden at love disse velsignelser erklærede præsident Young, at Salt Lake-dalen ville blive kendt som et forbillede for nationerne. Konger og kejsere ville besøge dalen. Og bedst af alt ville et tempel blive opført til Herren.³

Det var bemærkelsesværdige løfter. Mange af Kirkens medlemmer havde tro på Brigham Youngs profetier, mens andre forblev skeptiske og drog videre, for hvad de antog ville være et bedre liv. Alligevel har historien vist, at hver eneste af Brigham Youngs profetier er gået i opfyldelse. Dalen blomstrede og gav afgrøder. De hellige havde fremgang. Vinteren i 1848 gav anledning til, at Herren kunne undervise sit folk i en vigtig lektie. De

lærte – hvad vi alle må lære – at den eneste sikre vej til beskyttelse i dette liv kommer ved at stole på og adlyde Guds profeters råd.

En af de kronende velsignelser ved at være medlem af denne kirke er helt bestemt velsignelsen ved at blive ledt af Guds levende profeter. Herren erklærede: »Og der er aldrig mere end én på jorden på samme tid, til hvem denne magt og dette præstedømmes nøgler er overdraget.«⁴ Kirkens profet og præsident i dag, Thomas S. Monson, modtager Guds ord på vegne af hele Kirken og verden. Derudover opretholder vi også rådgiverne i Det Første Præsidentskab og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

Med frosne fødder og en ufrugtbar ødemark krævede det virkelig tro hos de tidlige hellige at stole på deres profet. Deres overlevelse og liv stod på spil. Men Herren belønnede deres lydighed og velsignede og begunstigede dem, der fulgte hans talerør.

Og i dag gør Herren det samme for os. Denne verden er fuld af selvhjælpsbøger, selverklærede eksperter, teoretikere, og filosoffer, der har råd og vejledning til ethvert emne. Med nutidens teknologi findes der ved et enkelt tryk på en tast oplysninger om et utal af emner. Det er nemt at blive fanget i fælden og søge hen til »armen af kød«⁵ for at få gode råd om alt fra at opdrage børn til at finde lykke. Selv om nogle oplysninger er gode, har vi som medlemmer af Kirken adgang til kilden af ren sandhed, nemlig Gud selv. Det er bedst at søge efter svar på vore problemer og spørgsmål ved at undersøge, hvad Herren har åbenbaret gennem sine profeter. Med den før-omtalte teknologi har vi gennem vore fingerspidser adgang til profeternes ord om næsten alle emner. Hvad har Gud gennem sine profeter undervist

Stockholm

os i angående ægteskab og familie? Hvad har han lært os om uddannelse og sparsommelig levevis gennem sine profeter? Hvad har han gennem sine profeter undervist os i om personlig lykke og tilfredshed?

Det, som profeterne underviser os i, virker måske gammeldags, upopulært eller endog umuligt. Men Gud er en ordens Gud og har etableret et system, hvorved vi kan kende hans vilje. »Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne.«⁶ Ved åbningen af denne tidernes fyldes uddeling, bekræftede Herren, at han ville kommunikere med os gennem sine profeter. Han sagde: »Mit ord ... skal alle blive opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.«⁷

At stole på og følge profeterne er mere end en velsignelse og et privilegium. Præsident Ezra Taft Benson har sagt, at »vores frelse afhænger af,« om vi følger profeten. Han beskrev det, han kaldte »Fjorten principper, hvorved vi kan følge profeten«. Ved mødet i formiddags instruerede ældste Claudio Costa fra De Halvfjerds' Præsidium os

meget velformuleret i disse 14 principper. Fordi de er af så stor betydning for vores frelse, vil jeg gentage dem.

»Det første princip: Profeten er det eneste menneske, der taler på vegne af Herren i alting.

Det andet princip: Den levende profet er vigtigere for os end standardværkerne.

Det tredje princip: Den levende profet er vigtigere for os end en død profet.

Det fjerde princip: Profeten vil aldrig vildlede Kirken.

Det femte princip: Det kræves ikke af profeten, at han skal have nogen særlig jordisk uddannelse eller kvalifikationer for at tale om et givent emne eller handle i en given sag på et givent tidspunkt.

Det sjette princip: Profeten behøver ikke at sige: »Så siger Herren« for at give os hellig skrift.

Det syvende princip: Profeten fortæller os det, som vi har behov for at vide, ikke altid det, som vi ønsker at vide.

Det ottende princip: Profeten er ikke begrænset af menneskets logik.

Det niende princip: Profeten kan modtage åbenbaring om et hvilket som helst emne – timeligt eller åndeligt.

Det tiende princip: Profeten kan være involveret i samfundsmæssige foretagender.

Det ellefte princip: De to grupper, der har sværest ved at følge profeten, er de stolte, som er lærde, og de stolte, som er rige.

Det tolvte princip: Profeten er ikke nødvendigvis populær i verden eller blandt de verdslige.

Det trettende princip: Profeten og hans rådgivere udgør Det Første Præsidentskab – det højeste kvorum i Kirken.

Det fjortende princip: [Følg] ... den levende profet og Det Første Præsidentskab ... og bliv velsignet; afvis dem og lid.«⁸

Brødre og søstre, som de hellige i 1848 kan vi vælge at følge profeten, eller vi kan sætte vores lid til armen af kød. Må vi være vise og have tillid til og følge de levende profeters og apostles råd. Jeg er et vidne om deres godhed. Jeg vidner om, at de er kaldet af Gud. Jeg vidner også om, at der ikke findes en tryggere måde at gribe livet an på, finde svarene på vore problemer, opnå fred og lykke i denne verden og beskytte vores sande frelse end ved at adlyde deres ord. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Herren, Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Brigham Young, som citeret af Wilford Woodruff, i *The Utah Pioneers*, 1880, s. 23.
2. Se Bryant S. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, 1956, s. 9-15; se også Gordon B. Hinckley, »Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert«, *Ensign*, okt. 2001, s. 70-72.
3. Se Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, s. 11-12; se også *Ensign*, okt. 2001, s. 71.
4. L&P 132:7.
5. L&P 1:19.
6. Am 3:7.
7. L&P 1:38.
8. Ezra Taft Benson, »Fourteen Fundamentals in Following the Prophet«, i *1980 Devotional Speeches of the Year*, 1981, s. 29-30.

Ældste Gerrit W. Gong
De Halvfjerd

Evigheden i tempelspejle: Et vidnesbyrd om familien

Et evigt perspektiv på omvendelse til evangeliet og tempelpagter kan hjælpe os til at få øje på rige velsignelser i alle slægtled af vores evige familie.

Kære brødre og søstre, da vores søn var på missionærskolen i Provo, sendte søster Gong friskbagt brød til ham og hans missionærkammerater. Her er nogle af de takkehilsner, søster Gong modtog fra missionærerne: »Søster Gong, det brød smagte som min mors.« »Søster Gong, wow, det er alt, hvad jeg kan sige. Det brød er det bedste, jeg har fået at spise udover min mors enchiladaer.« Men det her er min favorit: »Søster Gong, brødet var fantastisk.« Så fortsatte han spøgefuldt: »Husk mig, hvis det ikke kommer til at gå godt mellem dig og hr. Gong.«

Vi elsker vore missionærer – hver ældste, søster og hvert ægtepar. Vi er evigt taknemlige for den specielle missionær, der dengang bragte Kristi gengivne evangelium til vores familie. Jeg vidner taknemligt om, at et evigt perspektiv på omvendelse til evangeliet og tempelpagter kan hjælpe os til at få øje på rige velsignelser i alle slægtled af vores evige familie.

Den første i vores Gong-familie, der tilsluttede sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var vores mor, Jean Gong. Som teenager i Honolulu i Hawaii, lyttede hun. Hun vidste, det var sandt. Hun blev døbt og bekræftet. Hun holder ud i troen. Trofaste medlemmer af Kirken hjalp min mor, så hun havde venner i evangeliet, kaldelser i Kirken og vedvarende blev nær af Guds gode ord. Sagt i et nutidigt sprog så velsigner enhver nyomvendt, enhver ung voksen, enhver, der vender tilbage til aktivitet i Kirken, og andre flere generationer, når de bliver en del af de helliges fællesskab i Guds husstand.¹

En af de familier, der tog sig af min mor, var Gerrit de Jong jun.s familie. Bedstefar de Jong, en lingvist, der elskede hjertets og Åndens sprog, pirrede min drengede fantasi med udtalelser som: »Når blackberries (brombær) er røde, så er de grønne.« Når vi i dag taler om håndholdte elektroniske apparater, siger jeg til